

Х. Коста. (*сърдито*) Бе хей глоби, въ онзи день ви проведихъ единъ топъ хумаюнъ какво го сторихте? (*вика на слугата*) Райчо! (*слугата идва, и той като му подава тефтерчетъ и ключоветъ*) На, да отворишь дюгения, да помитешъ и — да унодяшь тамъ (*Райчо поема тефтерчетъ и ключоветъ и отива*).

Злата. А че, хаджи, той хумаюнъ бѣше за друго: направихме кое чершафи, кое ризи, кое...

Х. Коста. Бе вѣй ли? ... съ тѣзи пусти моди же съборите, анаджнму... най-голѣмия му търговецъ (*излиза*).

Злата (*отъ подирѣ му*) Да н' забравишь хемъ!

ЯВЛЕНИЕ II

Злата (*сама*).

Разсърди са. Ехъ, горко му дошло. Кото са наредъ мѣжъ па и момински баща, трѣба да харчи ам'че какъ? Нѣй е'на мома имаме, трѣба да ѝ правимъ по модата дрехи. Езеръ, — тя каквато си ѝ тѣй хубавичка модитъ ѝ много мѣзатъ. Като са на-кичи, сѣкашъ не е Българка. И тѣй я! Да н'е тѣй дофтура ше ли я залюби? Той зеръ, не е простъ челѣкъ, отбира отъ хубавото. — Менѣ Анка ми ѝ дилкатна, евгенисъ; за туй той си я обикнѣ до толкозъ — умира за нея. Хеле пакъ сега да я види съ новата рокля, по най-новата мода, да си тури и капелото, още толкозъ ше влѣзе въ очи му. На ли ми казва той менѣ? „тебѣ Анка ти мѣза на сѣща французойка, като за нея момѣкъ нѣма въ града ви.“ И нѣма я! наш'тъ момци... никакви, простаци. — Знаѣжъ азъ... Баща ѝ нека са одумва, кой ли ше го слуша? — Горко му дошло!

ЯВЛЕНИЕ III.

Злата, Анка,

Анка (*като сочи новаша си рокля съ която е облѣчена*) Свършихъ си я, мане. Іа я вижъ!

Злата (*охилено*) А! каква хубавичка! (*поизгледва я изодзадъ*) Колко добръ ти стои! досушъ друга та показва.